

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 11. Mt. XIX.

Kovo-March 18, 1939

Remo: Marconi
 Prensijos Biuras

DSR valst.
 respublikinė
 biblioteka

IV GAVĖNIOS SEKMADIENIS

EVANGELIJA

Joan. 6, 1—15.

ANUO metu: Jėzus nuvyko į anapus Galiliejos, tai yra Tiberiados jūros. Jį sekė didelė žmonių daugybė, nes jie matė stebuklus, kuriuos jis darė ant ligonių. Jėzus užėjo ant kalno ir tenai atsisėdo su savo mokytiniais. Buvo arti žydų šventė, Velykos. Jėzus, pakėlęs akis ir pamatęs, kad pas jį ateina didžiausi minia, tarė Pilypui: Iš kur pirkšime duonos, kad šitie galėtų pavalgyti? Sakė gi jis tai, mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. Pilypas jam atsakė: Duonos už du šimtu denarų jiems nebus gana, kad kiekvienas gautų kokį truputį. Tuomet vienas jo mokytinių, Simono Petro brolis Andriejus jam pasakė: Čia yra vienas vaikas, kurs turi penkis miežienės duonos kepalus ir dvi žuvis; bet kas iš to tokiai daugybei? Jėzus tačiau tarė: Susodinkite žmones. Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi, jie susėdo, viso apie penkis tūkstančius vyrų. Jėzus gi ėmė duoną ir padėkojęs padalino sėdėjusiems; taip pat ir žuvų, kiek kas norėjo. Jiems pavalgius jis tarė savo mokytiniams: Surinkite kas liko trupinių, kad neprazūtų. Taigi, jie surinko ir iš penkių miežienės duonos kepalų pripylė dvyliką pintinių trupinių, kurie buvo likę pavalgius. Tie žmonės pamatę, kad Jėzus buvo padaręs ste-

LEKCIJA

Gal. 4, 22—31.

BROLIAI, yra parašyta: Abraomas turėjo du sūnu, vieną iš tarnaitės ir vieną iš laisvos. Bet tas kurs buvo iš tarnaitės, gimė kūno keliu, kurs gi iš laisvos, pasiremiant pažadėjimu. Tai pasakyta palygintinai. Nes tai yra dvi sandari: viena Sinajaus kalne, gimdanti tarnavimui; ta yra Agara, nes Sinajaus kalnas yra Arabijoje, turis sąryšį su dabartine Jeruzale, kuri draug yra aukštybėse yra laisva, ji yra mūsų motina. Nes yra parašyta: Linksminkis nevaisingoji, kuri negimdai; džiaugkis ir šūkauk, kuri neturi gimdymo skausmų; nes daug yra apleistosios vaikų, daugiau, kaip tos, kuri turi vyrą. Mes, broliai, esame kaip Izaokas pažadėjimo vaikai. Bet kaip tuomet gimusis kūno keliu persekiojo gimusįjį dvasiškai, taip ir dabar. O ką sako Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos sūnų; nes tarnaitės sūnus nebus tėvainis kartu su laisvosios sūnumi. Taigi, broliai, mes neesame tarnaitės vaikai, bet laisvosios ta laisve, kuria mus išliuosavo Kristus.

buklą, sakė: Jis tikrai tas pranašas, kurs turi ateiti į pasaulį. Bet Jėzus žinodamas, kad jie nori ateiti jo sugautų ir paskelbtų jo karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.

Parašė: Alban Goodier S.J., Hierapolio arkivyskupas.

Vertė: A. Naudžiūnas, MIC.

Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

(Gerb. kun. J. Karaliaus premijuotas vertimas)

(Tešinys)

II. Bendras Jėzaus Paveikslas A. Pirmas Išpūdys

Atydžiai skaitančiam Evangelijas, bent vienas dalykas turi įstrigti į mintį, būtent, kad jas rašusieji Evangelistai buvo giliai

įsitikinę, jog kiekvienas jų rašytas žodis yra teisingas. Jie nemėgina ypatingo dėmesio atkreipti į savo pasakojimus kaip kad darytų netikėtinų dalykų aprašinėtajai. Stebuklus aprašo tuo pačiu paprastumu kaip ir kitus įvykius. O rašydami apie Kristų, jie stebėtinu lengvumu kartu mini ir kilniausius ir paprasčiausius įvykius. Iš to plaukia nuos-

tabi pasekmė. Jų aprašytasis Kristus apturi gyvumo. Jis pakyla ir atstoja nuo apsupančių aplinkybių. Jos jo neliečia. Jis lyg atitolsta nuo savo kartos ir nėra svetimas nė vienam amžiui. Žodžiu, jis priklauso visiems laikams.

Prieš pradėdant piešti Jėzaus paveikslo smulkesnius bruožus, bus naudinga bendrojo vaizdo supratimui pažvelgti į Jėzaus gyvenimą jo visumoje. Apie pirmutinį jo gyvenimo laikotarpį mažai ką randame pasakyta. Tame laikotarpyje angelas paskelbė didį džiaugsmą žmonijai. Tai buvo laikotarpis paprastos kūdikystės, kurioje randasi ir džiaugsmo ir nuliūdimo. Nors kūdikėlis Jėzus dar bejėgis mažutėlis, o jau gerbiamas kaip karalius. Nors turėjo galios ant Įstatymo, nors galėjo įsakyti ir reikalauti klusnumo, tačiau pats klusniai nusilenkė tam Įstatymui. Šie dalykai prirengia mus visiems paradoksams ir beveik neįmanomiems kontrastams, kurie atžymi jo visą gyvenimą ir veikimą. Šis laikotarpis baigiasi pirmaisiais užrašytais jo žodžiais: "Ar gi nežinojote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo" (Luko 2, 49). Šie žodžiai yra jo gyvenimo obalsis.

Iki jo trisdešimtų metų mums tėra žinoma, kad "jis buvo jiems paklusnus", (Luko 2, 51), kad "jis augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties ir Dievo malonė buvo jame", (Luko 2, 40), ir kad "jis augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones" (Luko 2, 52). Sukakęs trisdešimtį metų, jis atėjo prie Jordano, it nusidėjėlis nusidėjėlių tarpe, būti Jono pakrikštytu. Nuo Jordano jis vėl pasitraukė žmonėms iš akių į tyrus. Jis ne tik bus laikomas kaip nusidėjėlis tarp nusidėjėlių, bet kaip ir kiekvienas nusidėjėlis bus gundomas.

Jis taip troško būti nežinomam ir nepastebimam, kad net iki kol Jonas jo nenurodė ir kol nekurie Jono mokiniai savo vačia juo nenusekė, iki tol jis viešai nesirodė savo veikimu. Bet jiems pas jį atėjus, jis greitai prie jų kreipėsi, ir sveikino juos kaip artimus prietelius. Vienu susitikimu jie užsidegė tokiu karštumu kokio niekad pirmiau nebuvo nei jautę nei pažinę. Jie tuojaus ėjo kitų kviešti. Jo žavėjantis patraukimas juos visus pagavo. Jie troško su juimi pasilikti

ant visados. Už tai jis juos apdovanojo nusivendamas juos į Galilėją. Ten jų akivaizdoje permainė vandenį į vyną. Po to grįžo su jais atgal į Jeruzalę ir jų akivaizdoje išvarė pirklius ir pardavė juos iš bažnyčios. Jau pačioje pradžioje, jie patyrė, ką jis pajėgia padaryti. Jie pamatė kokia galybė ant daiktų ir žmonių buvo pasislėpusi šiame Nazareto Dailydėje. Jie jį pamilo, o jis juos toliau vedė prie iškėjimo ir pasitikejimo.

Vienok kol Jonas Krikštytojas dar darbuosis, Jėzus pasitenkino nušaliai laukti. Kai jo pirmtakūnas buvo suimtas ir kalėjiman įmestas, tik tada jis išėjo viešumon. Tik po to įvykio jis pradėjo veikti. Stačiai niekindamas visą Pariziejų, rašto žinovų, ir Erodo šalininkų pasipriešinimą, neatšizvelgdamas į bemokslų Galilėjiečių užsikirtimą, nepaisydamas Jeruzalės gyventojų fanatiško atkaklumo, be jokios baimės žengė ir skelbė, kad žadėta Karalystė arti ir, kad jis, Jėzus, yra siųstas iš dangaus ją įsteigti. Nuo šios valandos jis veikė nieko nelaukdamas ir drąsiai. Savo veikime nesvyravo. Pasipriešinimų jis neatbojo. Jo paties Nazareto miestelio žmonės jį atmetė. Sau į pagalbą jis tuojau kvietė kitus. Kaparnaumo žmonės jį priėmė ir todėl ant jų jis išliejo gausias savo malones. Pariziejai mėgino jį sugauti žodyje ar darbe, bet jų akivaizdoje jis parodė savo dievišką galią. Ne tik stebuklingai gydė, bet ir nuodėmes atleidinėjo. Šis pirmas tokios valdžios ir galios išsiveržimas pagavo ir nustebino visus. Žmonės stebėjosi ir savęs klausė: "Kas tai yra? Koks tai naujas mokslas? Koks tai žodis? Nes jis su valdžia ir galybe duoda paliepiamų nešvarioms dvasioms ir jos išėina?" (Mork. ū, 27; Luko 4, 36). "Ir matydamos gi tai minios bijojo ir garbino Dievą, kurs buvo daves žmonėms tokios valdžios" (Mato 9, 8; Mork. 2, 12; Luko 5, 26).

Jis lygiai pakentė ir prietelių ir priešų nedateklius. Tylėdamas, nekreipė dėmesio į tuos, kurie geriau neišmanė. Švelnumu, malonumu, linksmumu žavėjo ir akstino tuos nuo kurių vylėsi ir tikėjosi daugiau gero susilaukti. Lygiai rūpinosi turtingais ir neturtėliais, mokytais ir bemoksliais. Lygiai apsiėjo su prašmatniais Judėjos piliečiais, su praščiokėliais Galilėjos kaimiečiais, su

Pariziejais ir muitininkais, su valdininkais mieste, su raupsuotais kelyje, su mokytiniais ir svetimais, su įtikėjusiais sekėjais ir su aštriais kritikais. Visiems buvo draugiškas bet nė vienam prigulmingas. Kreipėsi į juos, kad juomi tikėtų, bet nenusiminė jeigu šie nesugrižo. Davė visa ko galėjo duoti, kad tik jie jo dovanas priimtų! Visus kvietė, nė vieno neišskyrė. Stebino prietelius ir neprietelius savo gausiu besąlyginiu duosnumu.

Kuomet už teikiamas dovanas susilaukė

nedėkingumo, neužgniauzė savo rankos. Nesigailėjo savo malonių, nors ir žinojo, jog jo sėjama sėkla krinta ant uolotos ar dygliuotos žemės. O viduje, dvasioje, vedė nušalų maldos ir dvasinio susikaupimo gyvenimą, kuris lyg ta požeminė srovė, negalėjo būti sudrumstas paviršutinių vėtrų bei audrų. Tokį įspūdį duoda šis Jėzaus viešojo gyvenimo, tiesa pirmas ir veikliausias, bet gal ir mažiausias jį apreiškiantis laikotarpis.

(Bus daugiau)

Kunigo Pašaukimas

(Pabaiga)

“Tačiau pirmutinė ir paprasčiausia vieta kame šie šventyklos žiedai turi dygti ir augti, pasilieka visada tikra ir giliai tikinti krikščioniška šeima. Dauguma šventųjų vyskupų ir kunigų, kurių “garbę Bažnyčia skelbia”, gavo savo pašaukimo ir šventumo pradžią nuo giliai tikinčio ir doroto tėvo pavyzdžio bei pamokymo, kiek nuo dievobaimingos ir šventos motinos, kiek iš šeimos kur viešpatauja Dievo ir artimo meilė, kartu su gyvenimo paprastumu. Pavyzdinguose namuose tėvai (gimdytojai) kaip Tobias ir Sara Sename Įstatyme, maldauja nuo Dievo gausios ainijos, “kuriam Tavo vardas galėtų būti palaimintas per amžius”, kad apturėtų tokią skaitlingą ainiją kaip dangišką dovaną bei brangiausį pavedimą; tokie tėvai stengiasi savo vaikų širdyse, nuo pat mažens, įskiepyti šventą Dievo baimę bei tikrą krikščionišką dievotumą. Jie ragina prie gražaus pamaldumo Jėzui, Švenčiausiajam Sakramentui, ir Nekaltajai Panelei; jie mokina juos pareikšti pagarbos jausmus šventoms vietoms ir asmenims. Tokiuose tat namuose vaikai mato savo tėvuose teisingo, darbštaus bei dievoto gyvenimo pavyzdžius; vaikai taip pat tokiuose namuose mato koks meilės ryšys riša jų tėvų širdis Dievuje, jie mato tėvus lankant bei priimant šventus Sakramentus, ir nevien užlaikant visus Bažnyčios pasninko įsakymus bet irgi noriai gyvena krikščioniškoje apsimarinimo dvasioje; vaikai tokiuose namuose mato savo tėvus dažnai maldoje, prie kurios prisideda

taip pat visi šeimos nariai, kad tokiu būdu tokia bendra šeimos malda galėtų kilti prie Aukščiausiojo Sosto tikrai priimtina; tokie vaikai randa savo tėvus užjaučiančius kitų nelaimės, ir mato tuos savo mylimus tėvus šelpiančius vargšus iš to ką apščiai ar mažai turi. Iš tokių taigi namų sunku suprasti, kad, nors visi stengiasi sekti savo tėvų dorą gyvenimą, nevienas iš sūnų neišgirstų ir nepriimtų Dangiškojo Mokytojo pakvietimą: “Eikite paskui mane; aš padarysiu, kad būtumėte žmonių žvejai” (Mat. IV, 19). Palaiminti tie krikščionys tėvai, kurie be baimės priima savo širdyse jų sūnų pašaukimus, nes tuomet jie sūnuose pamato tą nepaprastą šeimos garbę ir ypatingos meilės bei Dieviškosios apvaizdos ženklą. Tačiau didesnė palaima yra tiems, jeigu, kaip anais gilaus tikėjimo laikais, tokie tėvai ypatingai su nuoširdžia malda kreipiasi į Aukščiausį, kad teiktųsi kurį iš vaikų pašaukti į tokią brangią tarnybą.

“Su širdgela, rašo toliau Misijų Popiežius, Pijus XI, turime pripažinti kad dažnai tėvai trukdo savo vaikams jų kunigiškame arba vienuoliškame pašaukime. Tokie tėvai su ramia sąžine per visokius įvairius priekaištus priešinasi tam dangiškam pašaukimui; kartais net tokie tėvai naudoja tokių priemonių kurios ne tik įstato tobulesnio luomo pašaukimą į pavojų, bet taip pat pačią sąžinę ir amžinąjį išganymą tų sielų, kurios jiems taip artimos ir brangios. Šitai dažnai atsitinka net tokiuose namuose, kur tėvai gūriasi esą nuoširdžiais krikščionimis

bei katalikais, o ypatingai mūsų, kaip sakant, aukštesniuose bei inteligentų luomuose. Šitoks tėvų pasielgimas yra baisi žaizda, tvirtina Katalikų Bažnyčios galva, kaip ir anoji nelaiminga prieš šimtmečius padaryta žaizda, kada tėvai vertė savo vaikus stoti į kunigų bei vienuolių eiles be tinkamumų tam šventam pašaukimui. Negali pasigirti šie aukštesni, kitaip sakant, aristokratų luomai, iš kurių mažai tematome atstovų kunigų eilėse. Pašaukimo stoką pasiturmėjų ir vidutinių luomų tarpe galime išaiškinti tuomi, kad modernusis gyvenimas išsklaido dvasines jėgas ir, kad pagedimai arba net ir pagundos, kurias ypatingai randame didmiesčiuose, greitai sužaidina jaunuomenėje blogus palinkimus. Kita priežastis šios pašaukimų stokos yra mokyklos, kuriose begalo daug trukdymų jaunuoliams. Tačiau, — su didžiausiu nuliūdimu rašo toliau Šv. Tėvas Pijus XI, mes turime pripažnti, kad

tokia pašaukimų stoka įrodo pagedimą ir apverktiną tikėjimo padėtį pačiose šeimose. Jeigu visi žiūrėtų į šiuos pašaukimo reikalus ir dalykus su tikėjimu, su antgamtiška šviesa, kokią didesnę garbę gali krikščionys geisti savo sūnums, kokia tarnyba yra garbingesnė, kilnesnė, šventesnė už tą kunigystės luomą, kuris vertas tiek žmonių ir angelų pagarbos? Amžiai ir liūdni pergyvenimai parodo, kad pašaukimas prarastas arba net paniekintas, yra priežasčiai daug ašarų ne tik vaikams, bet ir blogai patariusiems tėvams; o Dievas tegul suteikia kad tos ašaros ne virstų amžinomis ašaromis”.

“Kankiniai turi mirti, Bažnyčios daktarai turi rašyti, Popiežiai ir Bažnyčios Santarybos turi įrodyti ir pasmerkti herezijas (klaidas), Misijonieriai kelianti, kunigai būti šventinami, ir visi dėlei vienos sielos išganymo”.

Baisus Ir Šiurpulingas Sapnas!

(Pabaiga)

II

Nudėjęs savo keršto auką, Russell skrido tarsi pabaidyta kurapka, per miglotas Londono gatves. Jis bėgo iš tos vietos taip greitai, kaip tik jam buvo galima, kad ku greičiausia paslėpus visus baisios jo papildytos žmogžudybės pėdsakus, ir tuo būdu pasprukus nuo užsitarnautos bausmės. Pamatęs, kad per daug smarkiu savo bėgimu, jis per daug į save atkreipė visų jį matančių žmonių dėmesį, — jis bandė sureguliuoti didelį savo susijaudinimą ir nusigandimą, kad tuo savęs ūmai neišduoti, ir eiti ramiai. Patėmijęs vieną vyrą, kurs savo krautuvės tarpdury bestovėdamas, budriai jį savo akimis sekė lydėdamas tolyn, — jis pažvelgė į savo drabužius. Jis ūmai pastebėjo, kad ant jo kairės kijos kelnės, randasi didelė šviežio kraujo dėmė. Jis greitai įėjo vieno namo tarpdurin, ir su laikraščio lapu ją rūpestingai nuo kelnės nusišluostė.

Kai jis pasiekė London Bridge gelžkelio stoties peroną, — jis šoko traukinin ir sunkiai sėdosi pačiame nuošaliausiame kompartamento kampe. Tuo tarpu viena moteris

mažą mergaitę už rankutės vedina, įėjo tan patin kompartamentan; mergaitė pažvelgė į jį, kaž ką savo motinai ausin pakuždėjo, — ir ūmai išėjo iš to kompartamento.

Traukinys buvo besijudindas važiuoti; jis pašoko ant savo kojų, ir pažvelgė pro langą laukan. Jis staiga pamatė, kai du vyrai — detektivai, tarsi vilyčios šovė skersai peroną ir išoko paskutinin traukinio vagonan. Russell sugryžo savo kertėn, susmugo sėdynėn ir mirštamai pradėjo alsuoti. Jo sugavimas greitai artinosi. Ir dar už ką!? Toli mesnė jo ateities įvykių eiga, greitai perbėgo per jo mintis, o patys dalykai greitai realizavosi.

Štai jis jau policijos teisme klauso skaitomo policijos raštininko jo kaltinimo akto. Vėliau jis vežamas Black Maria automobiliu į kriminalinį Brixton kalėjimą, ir ten uždaromas be jokio užstato. Štai jis jau sėdi Old Bailey Teismo Rūmuose, tampe dviejų uniformuotų kalėjimo sargų. Jis mato nusiminusį ir susijaudinusį katalikų kunigo veidą, kai jis uždėda juodą kepurę teisėjui ant galvos. Jis girdi teisėjo jam perskaitomą mirties sprendimą... Jis girdi šiurpulingą sa-

vo žmonos ir vaikučių riksmą, ten užpakaly teisme sėdinčių, kai po mirties sprendimo ištarme, jis vedamas iš Teismo kambarių žemyn, nuo teisėjų stalo, atgal į kalėjimo kambarį... Pagaliau jis vežamas Brixton kalėjimui. Kai jis važiuoja policijos automobiliu, per Londoną, — pro mažą langelį, pasakutiniu kartu jis bando apžvelgti taip artimas ir pažystamas miesto gatves; tačiau bendras jų vaizdas, pasislėpęs už juodų miglų. Kai jis įvažiuoja į Brixton kalėjimo kiemą, — jis staiga išgirsta duslų plaktukais kalamų vinių bildesį. Ar tai galimas daiktas, kad tai jam jau kartuves stato? — pamąsto jis, — ir paisūs mirties šiurpuliai, tarsi aštrus kardas, perskriodžia visą jo kūną!..

Jis jau kalėjime. Dabar jam vaizduojasi, kad jis iš Londono važiuoja namon. Palei namus, jis išlipa vieton pirmos stoties, kurioje jam reikėtų išlipti, — antroje stoty. Jis tarsi žuvis iš žvejų tinklo, išsprūsta iš stoties, ir skubinasi namon, aplenkdamas didesnę gatvę. Būdamas netoli savo namų, — jis pamato savo žmonos miegamojo kambario lango, užleistas užlaidas; tačiau dėl tirstų miglų, — jis nieko aiškesnio nebegali matyti. Jau jis pas duris. Gargoliškas iš špižo nulietas, mažas taip vadinamo durų Kockerio veidas, demoniškai jam pasirodė baidus, kai jis pas duris stovėdamas, į jį pasižiūrėjo. Didelis pluoštas vijoklių, augančių prie namo sienos, kuris buvo nutysęs žemyn, virš prysakinio lango ir centralinės durų angos, — miglose susijaudinusioms jo mintims bei vaidentuvei, atvaizdavo pakartą žmogų ore. Mechanškai jis prisitartino prie prysakinio angos durų, kurios pajudinus sugirgždėjo mirtino liūdnumo simfonija.

Jis atidarė duris ir įėjo vidun. Viduje viešpatavė grabinė tyla... Su paprastu savo charakterio entuziazmu, jis pašaukė savo žmoną, tuo paskelbdamas savo pagryžimą namon. Nebesulaukdamas jokio atsakymo, — jis pašaukė ją antrą ir trečią kartą. Jo šauksmo balsas nuaidėjo, ir vėl paliko mirtina tyla!.. Jis staiga užlipa pusę laiptų aukštyn, iš kur matyti jo žmonos miegamojo kambario durys; jos randasi truputį praviros. Jis palengvėli prieina artyn ir dar daugiau jas atidaro. Jo širdy auga viltis. Juk ji yra gyva ir sveika; jis turės progą, kaip rei-

skiant jei išaiškinti visą jo tragingą su Mr. Jorkins nuotikį, pirm savo mirties. Didžiulė Persian rūšies juoda katė, pro praviras duris išėjo iš kambario, ir pro jį leidosi laiptais žemyn. Jos akys buvo krauju ir neapykanta pasriuvusios. Praeinant jei pro jį, — jis kaip paprastai kalbindamas ją, bandė paglostyti; tačiau žvėris neapsakomu laukinio klaukimo balsu ant jo suraumojo, duodama jam suprasti, kad žmogžudžio rankos negali ją palytėti, — ir padariusi pašėlusį šuolį, — vienu akymirkšniu per laiptų barjerą nušoko žemyn. Jis tarsi stabas stovi vidury laiptų, ir melancholingai klausosi gilių savo paties krūtinės alsavimų. Jis bando šaukti ir rėkti; tačiau žodžiai sustingsta jo gerklėje; lūpos tarsi numirėlio visiškai nebejudą. Pirmą negu ši jo proto vizija (matymas!) praėjo, — jis matė savo žmones veidą tokį patį, kai jis persiskyrė su ja tą rytmetį. Už tų durų kur jis stovėjo, — dabar jo laukia mirtis! Porą, trejetą vakarų prieš tai, — ji sėdėjo kartu su juo ir vaikučiais, ir kalbėjosi apie Kalėdų Prakartėlės jų namuose pastatymą, naujas stovylėles ir dekoracijas, kurias ji ketino nivykusi Londonan nupirkti. O dabar?

Iš lauko pusės staiga pasigirdo linksmi entuziastingų vaikučių balsai. Jie pargyžta namon iš mokyklos. Jis girdi laimingus balsus jaunesniojo savo vaikučio ir mergaitės. Jis girdi vyresniosios savo dukrelės, 12 metų amžiaus, iš lauko pusės įkišant durysna raktą ir jas atrakinant. Kartu su ja ir su kitais dviem jo vaikučiais, — vidun įeina ir du jauni vyrai. Jie yra detektvai, ir atsekė išnaujo jį suareštuoti. Jie pasiliko stovėti palei laiptus ant kilimo, ir piktai pažvelgė į jį, kai jis vidury laiptų stovėjo; tačiau jam nieko nebesakė. Vyresnioji jo dukrelė, pėmusi savo broliuką ir seselę už rankučių, pradėjo juos vesti laiptais aukštyn, į motinos miegamąjį kambarį. Jie visi atrodė baisiais išgązdinti. Jis su didžiausia tėviška meile visus savo ranka palytėjo, kai jie laiptais pro jį aukštyn lipo; tačiau jis nebegalėjo jiems nė vieną žodį ištarti. O jie visi, taipogi tarsi žemė tylėjo. Kai jis įėjo į savo motinos miegamąjį kambarį — jis staiga išgirdo šiurpulingą savo žmonos ir vaikučių riksmą. Jis tik dabar pilnai suprato

nelaimingą savo poziciją, ir paskutinė išsigelbėjimo viltis, visiškai jį apleido! Jis išsitiesė tarsi unguorys, pečiais atsirėmė į sieną, ir karčiai pažvelgė į du jo belaukiančius detektyvus. Vienas iš jų išsiėmė iš kišenės kriminalistų grandinius, ir pradėjo eiti artyn, jo rankas surakinti.

— Dar trumpą valandėlę daugiau! — apeliavo į juodu Russell, — palaukite iki pa-
baigai!...

Dabar vyresnioji jo dukrelė, palikusi abu jaunesniuosius viduj, apleido motinos miegamąjį kambarį. Dabar ji nustojo rėkusi. Jos liesas veidelis, buvo pusiau numiręs ir tarsi sniegas pabalęs. Kai ji ėjo pro jį laiptais žemyn, — jam pasijudinus, — ji su didele baimė ir susijaudinimu smarkiai atšoko nuo jo atgal, kai jis bandė ją pralinksminti.

— Tu užmušei ją tu bestija! — sušuko ji, — tu užmušei ją pagaliau!...

Ji praėjo pro jį laiptais žemyn ir pranyko virtuvėje. Russell pažvelgė į miegamojo kambario duris ir pasiryžo jas pasiekti. Detektivams pasirodė, kad jis bando nuo jų pabėgti; vienu akymirkšniu jiedu abu šoko prie jo artyn. Tačiau pirma, negu jie spėjo jį nučiupti, — kol jie prisiartinio prie pirmojo laipto, — jis šoko tarsi žaibas aukštyn į patį viršų, tarsi meteoras persivertė kūliais per laiptų barjerą, — ir iš keliolikos pėdų aukštumo, tarsi kiaušinis pliaukštelėjo žemyn į mūrinės grindis, palei pačias detektyvų kojas, visas aptekęs krauju ir ūmai nustojo sąmonės...

* * *

Jis buvo atrastas ir pakeltas nuo grindų savo žmonos, kuri tik ką buvo sugryžusi iš Londono su savo vaikučiais ir pradėjusi nusirėdyti išsiginius savo drabužius. Ant stalo stovėjo padėtas didelis ryšulys ir abu jaunesnieji vaikučiai apstoję aplinkui ruošėsi jį atidaryti. Didelis ir sunkus po lubomis žemai ties stalu pakabintas papugos narvelis, smarkiai į visas šalis suposį ir buvo atdaras, o geltonai margos papugos plunksnelės, plačiai ant viso stalo gulėjo išsidraikiusios. Vyresnioji jo dukrelė, belaidydam rankoje į nagį, su dideliu įnirtumu gaudė po kambarį juodą katę, kuri supratusi ką ji padarė, — visais galimais būdais stengėsi nuo užtarautos bausmės pasprukti iš kambario.

— Tu užmušei ją pagaliau tu bestija! — histeriškai rėkė begriebdama katę mergaitė; pastaroji metusi pašėlusį šuolį aukštyn, pagaliau paspruko pro atvirą langą laukan.

Kai visam tam įvykiui praslinkus, Mr. Russell sėdėjo pas tą patį stalą, prie kurio besėdėdamas, jis taip kietai užmigo, ir tą baisų, šiurpulingą sapną sapnavo, — jis pažvelgė į savo žmoną ir paskiau keistai ir kūdikiškai nusišypsojo:

— Dėl Dievo meilės brangioji Maryte! — entuziastiškai sušuko Russell, — kad Tamsta žinotumei, kokį aš baisų savo gyvenime momentą pergyvenau, nuo to laiko, kai šį rytą sapne aš užmyniau tam storuliui ponui su savo koja ant kornų! — Aš nieku būdu nebegaliu išaiškinti, kaip visa tai čia atsitiko

— O aš tau galiu visa išaiškinti labai lengvai! — atsakė jam žmona. — Dalykas ištikrųjų buvo labai paprastas: — Pirmiausia, Tamsta sėdėjai pas stalą; besėdėdamas kietai užmigai; o bemiegodamas, persisvėrei savo lygsvara (balansą!) ant savo kėdės, kaip jau nekartą tau yra pasitaikę. Tamsta davei krosniui užgesti; o vėliau katei papugą papjauti. Paskiau kai besisupdamas papugos narvelis smarkiai atsimušė Tamstai į galvą, — tai virtai aukštieninkas su kėde ant žemės; smarkiai atsimušęs galva į grindis, — tu apalpai ir netekai sąmonės, kur Tamstą begulintį aš ir atradau... — Jau aš parvežiau iš Londono nupirkusi Kalėdų Prakartėlei naujas statulėles ir dekoracijas! — baigė kalbėti jo žmona.

— O kaip gyvuoja vargšas Mr. Jorkins, — paklausė jis.

— Aš nuvežusi įteikiau Tamstos parašytą jam raštelį, paaiškindama jam, kad Tamsta esi nelabai sveikas, ir šį rytą nebegalėsi būti jo firmų departamentan, į paprastą, kasdieninį savo darbą, — atsakė ji. — Pūkų ir simpatingas senelis! Jis man pasakė, kad laike poros pastarųjų praėjusių dienų, jis aiškiai pastebėjęs, kad Tamsta nėsi pilnai sveikas, ir entuziastingai juokdamasis, rimtai per mane Tamstai pastebėjo, grąsindamas, kad jeigu Tamsta nė savaitę laiko namie nepailsėjęs, kad kaip reikiant sveikatoje sustiprėtumei, vėl ateisi savo departamentan į darbą, — jis prišokęs su tuo didžiuliu pokeriu, Tamstai ištaškys smegenis!

Nudžiūvęs Medis Neneša Vaisių

VIENO Šveicarijos miesto gatvėje sulai-ko mane viena ponia, madniai apsirengusi ir iš tolo kvepianti, ir klausia:

— Ar ponas esi katalikų kunigas?

— Taip.

— Prašyčiau užėiti pas mane. Turiu sunkiai sergančią dukrelę.

Namas įrengtas ir išpuoštas pagal pas-čiausius technikos ir mados diktavimus. Salione ant sofos ant arabiško šilko paduškaitės guli ilgakudlis mopsis. Jis į mane šnairomis pažvelgė, bet matydamas, kad čia nestoju, vėl savo snukį tingiai nuleido ant paduškaitės. Ant sienų kabo keletas nešvankių paveikslų.

— Mes esame protestonai, — pradėjo ponia, įvedusi mane į kambarį, kur gulėjo jos duktė. — Todėl, pone kunige, nesistebėk, kad Jus pakviečiau. Mūsų, mat, tikėjimas yra sausas. Visai per sausas. Kol dar jokia nelaimė nepasipynė, tol, rodos, viskas gerai. Bet kai Dievas smarkiau supurto, tada nelaimėje mūsų tikėjimo jau nebeužtenka. Turime tada kai ką skolintis iš katalikų tikėjimo. Ačiū Dievui, kad ne toliese turime tėvus kapucinus. Pas juos ir kreipiamės.

— Tikra tiesa, — pamaniau, — nes prieš keletą dienų vienas tėvas kapucinas man pasakojo, kaip protestonai pas juos plaukte plaukia. Tiesa, daugelis ateina iš prietarin-gumo, bet daugumas, jausdami savo tikėji-mo sausumą, iš tikrųjų ateina ieškoti užuo-jautos, klausyti patarimo, atskaityti ekzor-cizmus... Daugelis laiškais kreipiasi. Kapu-cinai turi turėti tam reikalui beveik kiek-viename name po vieną tėvą, vadinama Ma-leficater.

— Bet kodėl, ponia, — paklausiu ją, — tik nelaimėse kreipiatės į mūsų tikėjimą, o visai į jį nepereinate, jei aiškiai matote, kad katalikų tikėjimas yra daug geresnis ir pa-jėgia patenkinti visą žmogaus gyvenimą?

— Matote, kunige, tos nelaimės ne kas-dien pasitaiko. O gerose dienose gyventi mūsų tikėjime geriau. Gali gyventi kaip ta-vo širdžiai patinka, ir gali būti išganytas. Nei išpažintys, nei pasninkai gyvenimo ne-

drumsčia...

— Na, na, iš kur tas lengvatas ištraukėte, — pertraukiau poniją. Juk šv. Raštą skaito-te. O čia aiškiai pasakyta, kad išganymas duodamas ne už lengvą gyvenimą, bet, prie-šingai, už sunkų, erškėčiuotą, savęs išsiža-dėjusį gyvenimą. "Įeikite per anžstus var-tus, nes erdvūs vartai ir platūs keliai veda į pražūtį", pasakė Kristus.

— Ne būtinai reikia vieno pasakymo lai-kytis. Galima pasirinkti kas lengviau, — iš-sisukinėjo ponia.

— Taigi, kad Kristus nepaliko tokios lai-svės. Kas parašyta šv. Rašte, to reikia bū-tinai laikytis. Kristus griežtai užgynė net mažiausią raidę pakeisti. "Kas peržengė", pasakė Kristus, "vieną įstatymą, tas yra kaltas visais.

— Na taip, taip..., — nežinodama kaip at-sakyti, ėmė kartoti. — Bet gyvenimas ir sa-vo daro. Visi mūsų proseniai buvo protes-tonai. Visi giminės ir protestoņai. Ką jie pa-sakytų, jei pereitum į kat. tikėjimą.

— Vadinasi, ponia esi iš tų, kurie nė per plauką neiškrypsta iš svetimų pėdų. Jei, pav., visi giminės, na, kad ir tėvas su motina, imtų galvas daužyti į sienas, tai ir ponia savosios nesigailėtum?

— To jau nebūtų, — nusijuokė. — Bet prašau atskaityti maldas prie ligonės, — ir ima tarp knygų jų ieškoti.

— Bet aš, kaip katalikų kunigas, negaliu skaityti jūsų maldų.

— Taigi, kad jūsų.

Ištraukia jinai iš knygos lapelį ir paduo-da jį man. Žiūriu — tikrai katalikiškas: "Exorcizmus gegen den Satan und die au-fruehrerischen Engel... Imprimatur, Friburgi Helv. 23. Apr. 1926..."

— Jau antri metai, kai ji serga. Vedžio-jome pas geriausius gydytojus. Nieko nepa-gelbėjo. Jei nuo šių maldų nepagyty, tai esame pasižadėję ją nuvežti į Eisieddeln, pas stebuklingąją Švė. Dievo Motiną.

Atsisveikinęs išėjau. Apie atsivertimą dau-giau kalbėti nemačiau prasmės. Apie protes-tonų atsivertimus labai gerai žinojau iš

vieno tėvo kapucino papasakojimo. Kartą aš jį, kaip misijonierių, paklausiau, ar daug protestonų atsiverčia į katalikus.

— Mažai visai mažai, — ėmė jis aiškinti, — ir atsivertėliai daugiausia tik dėl vedybų. Bet iš tokių maža nauda. Ir kam jie atsivers. Jie savo religija patenkinti. Šiek tiek jie žino apie Dievą, gal daugiau — apie Kristų, o puikiausia žino, kad gyvenk kaip nori, tiktai pasitikėk Kristaus nuopelnais ir būsi išganytas. To jiems ir užtenka. Daugiau religiniai dalykais nesidomi. Žinoma, išskyrus atskirus asmenis. Jei pav., sekmadienį į kirke ateina dešimt senų moterų, tai yra labai daug. Tad ir nenuostabu, kad doros nustumimas pas juos didžiausias. Jei jie nepasipildytų nuo mūsų tikėjimo atpuolusiais, tai per kelias dešimtis metų protestonai visai išsigimtų.

Tas man buvo aišku ir be paaiškinimų. Nes iškaltai tai bylojo pats gyvenimas. Prieš vieną miestelį, kurio visi gyventojai buvo katalikai, yra kitas, grynai protestoniškas.

Du miesteliai, stovį viens prie kito, o yra du skirtingi pasauliai! Kada eini, pav., per katalikiškąjį miestelį, tai, rodos, jis visas gyvybe trykšta. Vaikų pilnos gatvės (Katalikiškos šveicarų šeimos yra labai gausios. Dažnai turi iki 7-8 vaikų). Visur jauti natūralų gyvumą...

Visai kitokį įspūdį gauni protestantiškame miestelyje. Vaikas retenybė. Vietoje vaikų pamatysi per langą žiūrint "motiną" su "sūnum" — šuniu. Dažnai dar apsikabinus. Rodos lyg junti miestelį lavonu atsiduodant...

Gal niekur taip aiškiai nepamatai, kaip čia vaikščiodamas tokio miestelio gatvėmis, kad tauta ne vis tiek, ar jos gyventojai laikosi religijos ar ne ir kokios religijos laikosi.

Tie apytušti namai, tos bevaikės šeimos, tie išblyškę veidai, tos stiklinės be dvasios akys, tos išsekusios figūros... taip aiškiai byloja, šaukte šaukia, kad valstybę nuo pražūties ir tautą nuo išnykimo pirmoje eilėje apsaugo ne skaitlingos kariuomenių divizijos, ne karui apginkluoti visi piliečiai, ne tankus mokyklų tinklas, ne aukštai pastatyta kūno kultūra... (nes šie visi dalykai pūvančiai tautai gyvybės neįkvėps), — bet gyvos žmonių širdyse tikėjimas. apsaugoda-

mas žmones nuo dorovinio supuvimo, apsaugo tautą nuo visiško išnykimo nuo žemės paviršiaus.

Tiesa, ir tokia tauta kartais gali būti išorinio priešo pavergta, bet trykštanti dorovingos tautos energija, kunkuliuojančios, lyg vulkanas, jėgos, susidėjus palankioms aplinkybėms, išsiverš į nepriklausomą gyvenimą. To jokių būdu negalėtų padaryti doroviškai susmukusi tauta.

Tokios mintys pynėsi mano galvoje, kai vaikščiojau to miestelio apytuštėmis gatvėmis.

Aikštės kampe apdžiūvusi grušaitė tarsi kalbėjo: nudžiūvęs medis neneša vaisių.

Sudievintas bedievio lavonas

Leninas guli karste lyg būtų vakar miręs...

Jau penkiolika metų praslinko, kai "Bolševikijos Tėvas", Nikolajus Leninas mirė, Gorki mieste, arti Maskvos. Bet dar ir šiandien, Raudonoj Aikštėj, Maskvoj, guli jo lavonas ir išrodo lyg Leninas būtų ką tik vakar miręs. Visos matomos dalys išrodo sveikos, be jokių sugedimo dėmių. Visa tai, tačiau, neįvyksta stebuklingu būdu, kaip kad gal kas manyti, bet vieno gabaus profesoriaus ir jo padėjėjo pastangų dėka.

Nikalajus Leninas mirė sausio 21 d., 1924 m. Tą dieną kaip tik graibė dideli šalčiai; temperatūra nupuolė net 25 laipsnius žemiau nuliaus. Nežiūrint to, jau tą pačią dieną tūkstančiai Maskvos gyventojų laukė ilgas valandas kad tik galėtų pamatyti Lenino pašarvotą kūną. Kai komunistų vadai pamatė kokios minios suplūdo pamatyti lavoną, atėjo jiems mintis kaip nors sutaisyti, kad būtų galima jį ko ilgiausia išstatyti viešai pagarbai. Komunistai šiam reikalui pasišaukė pagalbą garsų balsamuotoją ir anatomijos žinovą prof. Vorobieff ir jo pagelbininką Sbarsky.

Šiuodu ponai buvo specializavę lavonų pašarvoje ir buvo išstudijavę visus žinomus senovės egiptiečių ir šių laikų balsamavimo būdus. Jie tik tiek prašė, "Duokite mums visus reikalingus prietaisus, sekite mūsų nurodymus ir mes užtikriname išlaikyti visas matomas dalis sveikas ne tik trims mėne-

siams, kaip jūs pradžioj prašėte, bet gal ir šimtą metų”.

Kaip prof. Vorobieff ir Sbarsky iš tikro išlaiko lavono gyvo, sveiką, gerą išvaizdą, vien tik rinktiniai valdžios vadai žino. Bet šių dienų mokslininkai ir gydytojai kurie yra aplankę ir išstudijavę dalyką šiek tiek nuspėja kaip pasiseka lavonui stebėtinai sveiką išvaizdą išlaikyti. Sakoma pirmiausia, jog tam tikros pritaisytos elektrinės mašinos, lygiai nustatytu spaudimu ir po vienoda temperatūra, varinėja per kūną tam tikrus sterilizuotus skysčius; antra, jog stikliniame karste, kuriame lavonas yra įdėtas visad yra užlaikoma vienoda temperatūra — maždaug 60 laipsnių (Fahrenheit).

Šiomis dienomis Lenino karstas randasi gražiam raudono marmuro mauzolejume, Raudonoj Aikštėj, Maskvoj. Per dvejas valandas penkis sykius kas savaitę, lankytojai leidžiami pamatyti lavoną. Bolševikų kareiviai prižiūri tvarką ir neleidžiama bet kuriam lankytojui išbūti prie karsto daugiau kaip vieną minutę. Kareiviai tėmyja visus lankytojus, kad šie kartais neįsineštų kokių lazdu, plytalių, ginklų arba kitų įrankių, kuriais galėtų pramušti stiklinį karstą. Dėl mažiausio įtarimo lankytojas nuvaromas.

Mauzolejumo vidus visad paskendęs patamsyje. Tik stiklinis Lenino karstas būna gražiai nušviestas. Ir ten guli silpnutis, mažo ūgio, Lenino lavonas. Jo plika galva yra pakelta paduškaite. Žemesnė kūno dalis pridengta bolševikų vėliava. Jo barzduotas veidas neišrodo pilnai gyvas, bet ir nesimato jokio pageltonavimo. O rankos, matyti atydžiai nudailintos ir pagražintos, dešinė padėta ant krūtinės, bet kairėji, sugriaužtu kumščiu, guli prie šono.

Taip ilsisi “Bolševikų Tėvas”, lyg koks idealus pavyzdys arba pagarsinimas graborystės menui. Išlaikyti jį amžinai, tačiau, niekas negali. Už tai, visas pasaulis jį užvardino “šaldytuvo šventuoju”. Kai kurių šventųjų lavonus patys Dievas išlaiko be jokių prietaisų. Taip, kol bolševikai valdys Rusiją, Lenino lavonas žavės žmones, bet kai jų valdžia puls, tai ir Lenino lavonas supus. Jo lavonas yra lyg dabartinė valdžia. Ji turi tik išorinę valdžios išvaizdą. Čekistai yra lyg ta elektrinė mašina, kuri varinėja skys-

timus per lavoną. Su čekistais žlugs bolševikijos valdžia.

Ar ilgai vargšų Rusija kentės! P.P.Č.

PAKLAUSIMAMS ATSAKYMAI

Jeigu pasaulininkas, kuris yra vedęs, būtų išrinktas Rymo vyskupu, t. y. popiežiumi, ar jis galėtų pasilikti vedusiu ir tęsti šeimyninį gyvenimą,

Veltui užsiimate tokiomis svajonėmis. Dėl galėjimo, negalėtų pasaulininkas būti išrinktas popiežiumi, bet galite būti tikri, jog pasaulininkas ir tai dar vedęs tikrai niekad nebus išrinktas popiežiumi. Jeigu gi atsitiktų, kad toks asmuo būtų išrinktas, jis turėtų priimti visus kunigiškus šventimus ir būti konsekruotas vyskupu. Jo žmona žinoma turėtų atsisakyti visų savo teisių.

Kurią ražančiaus dalį geriausiai tinka kalbėti šermenyse? O. L., Chicago, Ill.

Kurią ražančiaus dalį kada reikia kalbėti Bažnyčia yra nustatęsi pagal savaites dienas ar metų ralis. Pirmadieniais ir ketvirtadieniais reikia kalbėti pirmą arba džiaugsmingąją dalį; antradieniais ir penktadieniais — antrą arba sopulingąją dalį; trečiadieniais ir šeštadieniais — trečią arba džiaugsmingąją dalį. Sekmadieniais pagal kitokias metų dalis kalbama kitokios ražančiaus dalys, būtent: visuose adventų ir pokalėdiniuose sekmadieniuose reikia kalbėti džiaugsmingąją ražančiaus dalį; gavėnios sekmadieniais — sopulingąją dalį; visuose kituose sekmadieniuose — garbingąją dalį.

Dėlei to, kad ražančius yra kalbamas šermenyse, o ne namie ar bažnyčioje, nereiškia, kad reikėtų pakeisti toj dienoj kalbėtiną ražančiaus dalį. Tačiau šermenyse žmonės yra daugiau linkę kalbėti antrą ražančiaus dalį, nelabai atsižvelgdami kokia diena yra. Tur būt taip yra dėl to kad sopulingosios ražančiaus paslaptys daugiau atatiną jų jausmus ir nuliūdimą. Žinoma, jeigu ir ne ta ražančiaus dalis būtų sukalbėta, kurią tą dieną reikėtų kalbėti, ražančius būtų geras ir vien dėl to atlaidų nebūtų nustojama. Tačiau visur ir visada reikėtų prisilaikyti Bažnyčios sutvarkymo ir nustatymo.

Ar Hitleris yra katalikas? Kai kurie ima kalbėti, jog iš Hitlerio galima pasimokinti kas atsiitinka kraštui kai katalikas paima vadeles į savo rankas.

Hitleris nėra katalikas. Tiesa, gal buvo pakrikštytas katalikų Bažnyčioje, bet jo krikštas taip sakant "nepriėjo", "neprisiėmė". Iš šiandieninių įvykių ir iš istorijos matome, jog atkritę, atpuolę katalikai paprastai yra aršiausi Bažnyčios priešai. Jie yra tiesiog šetono sėbrai; jie pragariškai nepakenčia viso to, ką Kristus gina ir mokiina. Tačiau, Hitleris, kaip visi kiti Bažnyčios persekiotojai, prieš savo galą. Atsimuš Hitleris į Uolą ir suduš, pati Uola kaip stovėjo — taip stovės. Hitleris žus — Bažnyčia gi iki pasaulio pabaigai garbingai veiks ir gyvuos!

Priekaištas, jog katalikai kalti už visokių sukilimus, nelaimės, nepasisekimus ir žmonių žudymus primena mums pirmųjų amžių krikščionis, kurie taipgi už viską būdavo kaltinami. Jei upė patvindavo ir užliedavo laukus — kas kaltas? Krikščionys! Kas padegė Rymą? Vėl krikščionys. O kas kaltas, jog įvyko žemės drebėjimas, suardė namus ir išgriovė pastatus? Ką kaltinti už badą, marą ar karą? Vis būdavo atsakoma — krikščionis!

Taip ir čia. Kas kaltas už visas Vokietijos nelaimės. Vėl skamba pirmųjų krikščionijos šimtmečių aidai: — Katalikai! Tačiau, visiems yra aišku kaip nepagrįstas ir niekuo neparemtas yra šis kaltės primetimas. Ji yra sena pasaka ir visiškai mūsų nestebina.

Kad Hitleris būtų katalikas, galima atsakyti, jog gal kadaise buvęs, — bet tik ne šiandien.

Katų yra daugiau visame pasaulyje, ar katalikų ar protestonų.

Katalikų Bažnyčia savo narių skaičiumi kur kas praneša protestonus, ir tai ne tik vieną kurią protestonų šaką, bet visus protestonų bažnyčių narius į vieną suėmus.

Prašau paaiškinti kūdikių pašventimą švč. Paneli Marijai?

Pašventi ir pavesti kūdikius švč. Paneli Marijai yra gražus ir šventas Bažnyčios paprotys. Jis siekia pačius švč. Panelės Mari-

jos laikus, kada jos dievobaimingi tėvai, Joakimas ir Ona, nunešę į bažnyčią atnašavo Dievui savo dukrelę. Tą įvykį priminti Bažnyčia yra įvedusi švč. Panelės Marijos Atnašavimo šventę, kuri išpuola lapkričio 21 dieną. Bažnyčia suteikia ypatingą palaiminimą kūdikiams, atnašautiems bažnyčioje ir paaukotiems Dievui. Misijonieriai dažnai jį suteikia prieš užbaigdami Misijas.

Pats palaiminimas ar kūdikio pašventimas neuždeda jam jokių pareigų, tik jį paveda po ypatingą Dievo Motinos priežiūra ir globa. Palaiminimą gali suteikti bet kuris kunigas, bet kuriuo laiku.

Kodėl mūsų klebonas nepasirūpina įtaisyti minkštas klaupkas, kad Mišias gailėtume patogiai išklausti?

Kodėl jis taip nepadaro, aš negalėčiau pasakyti. Žinote, geriausia būtų nueiti ir paklausti patį kleboną. Jis mielai jums dalyką išaiškintų. Čia tik tiek tegalėčiau pasakyti, būtent, jog tikri, uolūs katalikai neieško patogių klaupkų. Jie patenkinti truputį pakentėti ir atlikti mažytę atgailą už savo nuodėmes. Šv. Mišių Auka kaip tik mums primena, jog Kristus nekybojo ant minkštai iškloto ir kūnui pritaikinto patogaus kryžiaus, ir jog ne ant minkštų klupkų kai meldėsi Alyvų darželyje. Nevirskime išlepėliais! Maži nepatogumai visiems įsėmą sveikatą.

Jeigu klebonas įtaisyty minkštas klaupkas, labai gerai — naudokimės jomis, bet jeigu ne — nesiskuskite ir nerūgokite per daug. Per dideli patogumai šiame gyvenime, gali užtraukti daug nepatogumų kitam. Lavinkimės savęs atsidėjimo dorybėje, kurios Kristus taip labai reikalavo.

Šimtmetinės Sukaktuvės

Šiomet mini savo šimtmetinės sukaktuves šv. Ksaviero Brolių kongregacija.

Ši kongregacija yra prasidėjusi Belgijoje, Bruges mieste, 1839 metais ir per tą laiką išsišakojo po visą pasaulį. Amerikoje šios kongregacijos centras randasi Baltimorėje. Tame mieste sukaktuvių minėjimas prasidės gegužės 30 d. ir tęsis per birželio mėnesį. Viename parengime dalyvaus ir Marylando gubernatorius O'Connor.

MANO ATSIMINIMAI IŠ GYVENIMO A. A. KUN. A. BŪBLIO

TAI buvo, rodos, 1904 metais, kada a. a. kun. Būblys buvo vikaru Rumšiškių parapijoje (klebonas buvo kun. Galkus). Vieną kartą, sakydamas pamokslą, jis prašė žmones susirinkti po pamaldų bažnyčioje pasikalbėti savais reikalais. Susirinko gana daug klausytojų, kurių tarpe buvau ir aš, — tai buvo prakalba apie Lietuvą. Pamenu, kad a. a. kun. Būblys tuomet kalbėjo, kokia seniau buvo Lietuva ir kokie išmintingi būvę lietuviai. Jis aiškino, kad mes esame ne lenkai, bet grynai lietuviai ir kad mūsų kraštą yra pagrobę rusai ir jei Dievas padės gal vėl būsime kada nors laisvi. Jis ne tik pats mums apie tai aiškino, bet ir kitus, ypač senesnius, prašydavo, kad ir jie papasakotų kokius padavimus aš apie kokias Lietuvos pilies ten susirinkusiems. Ten buvo tik vienas “uredninkas”, bet ir tas pats lietuvis katalikas. Žmonės tomis prakalbomis labai domėjosi ir net iš kitų parapijų ateidavo pasiklausyti.

Tais metais, adventų laikų, (bažnyčioje prakalbos būdavo tik vasaros metu) koks tai Joneliukas iš Neveronių km., Karmelavos parapijos, sumanė mušti vagius. Susitarė keli vyrai, o vėliau prie jų prisidėjo daug daugiau, ir eidavo jie per kaimus ieškoti vagių. Jie mušė ir tuos, kurie vogė seniai, nors ir daug metų nuo jų vagimo jau būtų praėję. Suedavo pas “uredninką” keliasdešimt vyrų ir sakydavo: “Pasirašyk kortelę, kad toks ir toks pas tave ateitų”. Bijodamas “uredninkas”, žinoma, visuomet pasirašydavo, o vienas iš jų grupės kviečiamajam kortelę nunešdavo. Žmogelis, tikslo nežinodamas, pas “uredninką” ateidavo, o tada jam tekdavo be pasigailėjimo... Išgirdęs apie tai kažkas Rumšiškių žydėlis prapuolė amžinai. — jis, sako, buvęs didelis vagis. Sužinoję šį dalyką a. a. kun. Būblys, tuojau nušlavino pas mušeikas ir pradėjo drausti juos, sakydamas, kad bus labai blogai jei sužinos kazokai. Sumuštus liepė paimti į vežimus ir vežti į Kauną ligoninėn, o jis pats greitai nusiskubino pas gubernatorių. Pas jį sužinojo, kad gubernatoriui buvę apie tai jau pranešta, nes jo jau buvo duotas įsakymas kazokams vykti į Rumšiškės su-

kilimą malšinti. Tada a. a. kun. Būblys išaiškino gubernatoriui visą padėtį, kad ten jokio sukilimo nėra ir prašė įsakymo vykti kazokus atšaukti, ką gubernatorius ir padarė. Taigi per a. a. tėvo Būbio pasidarbavimą daug kam iš rumšiškėčių buvo kailis išgelbėtas, bet teko kai kam ir nekalta. Vagiai išėjo, parėjo namo, taip viskas ir baigė.

Jonas Mončiūnas

Japonų Stebuklas

Didžiausias japonų laikraštis “Asachi” pastaruoju laiku jau pasiekė virš 3 milijonų egz. tiražą. Dėl tokios gausybės jis vienkart leidžiamas net dviejuose miestuose: Osakoj ir Tokijoje. Kad japonai vartoja kinų raidyną, susidedantį iš 8,000 raidžių, tai jo atspausdinimui reikia turėti 30 milijonų spausdinamųjų ženklų. Vieno numerio surinkimui reikia nemažiau kaip 100,000 matricių.

Abejose laikraščio spaustuvėse dirba 10 hidraulinių presų, 29 rotacinės mašinos, kurių kiekviena kasdien spausdina po 80,000 keturių puslapių egz. Be to, dirba dar 12 ypatingai greitų rotacinių mašinų “Asachi” tipo kurios kas valandą atspausdina po 150,000 egz.

Įvairių tarnautojų ir bendradarbių “Asachi” turi per 4000. Vien tik pačios redakcijos patalpose dirba apie 2,500 žmonių. Visoje Japonijoje laikraštis turi apie 2,500 nuolatinių korespondentų. Apie 50 nuolatinių korespondentų gyvena didžiuosiuose pasaulio miestuose: Londone, Paryžiuje, Berlyne, Maskvoj, New Yorke ir kt.

Tarpusaviam susisiekimui “Asachi” redakcija visuose stambiuosiuose Japonijos miestuose turi nuosavas telefonų ir telegrafų linijas, savo atskirus aerodromus su 20 moderniausių orlaivių, savo karvelynus su šimtais pašto karvelių. Be to, jis beveik visose aukštosiose mokyklose yra įsteigęs visą eilę labdarinių fondų, turi nuosavus teatrų ir koncertų namus. Osakij šalia redakcijos namo stovi 12 aukštų namas redakcijos tarnautojams. Ant šio namo stogo įtaisytas didžiulis maudymosi baseinas, kuris žiemos metu paverčiamas čiuožykla.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Jaunimo Metinė Šventė

Chicagoj lietuvių katalikų jaunimas, prigulys prie Lietuvos Vyčių organizacijos, kasmet tinkamai mini savo globėjo — šv. Kazimiero šventę. Šiomet jaunuoliai tą šventę minėjo kovo 5 d. Iš visų Chicago kolonijų tą dieną jaunuoliai buvo suvažiavę į Nekalto Prasadėjimo Panelės Šv. bažnyčią, kur klausė šv. Mišių ir ėjo prie šv. Komunijos. Iškilnių metu pritaikintas giesmes giedojo L. Vyčių apskrities choras.

Po visam parapijos salėj įvyko bendri pusryčiai.

Nors tą dieną pasitaikė gan šaltas, šiurpus, šiaurys vėjas ir dažnai gan smarkiai lijo, bet tas viskas jaunimo geros nuotaikos nepagadino ir geros tvarkos nesutrukdė.

Svarbi Konferencija

Sekmadienį kovo 5 d. Chicagoj Nekalto Prasadėjimo Panelės Šv. parapijos salėj įvyko Lietuvių Katalikų Vakarinių Valstybių konferencija.

Svarbiausias konferencijos svarstymas buvo tai senelių prieglaudos namo statymas. Visų veikėjų mintys krypo į tai, kad senelių prieglauda reikia statyti šalia Šv. Kryžiaus ligoninės. Nutarta prisidėti prie sugyvinimo Labdaringosios Sąjungos, kad pagreitinus prieglaudos namo statymą.

Toliau konferencija pripažino, kad reikia atgaivinti Federacijos skyrius tose parapijose, kuriose skyriai dabar neveikia.

Konferencija pasiuntė sveikinimą naujai išrinktam popiežiui Pijui XII.

Konferencija pripažino reikalingą smarkiau veikti, kad įtraukus jaunimą į Federaciją, į LRKSA, į Moterų Sąjungą, į Labdaringąją Sąjungą ir kitas katalikiškas organizacijas.

Pramoga Parapijos Naudai

Cicero, Ill. — Kovo 19 d. Marijonų Rėmėjų 21-mas skyrius rengia parapijos salėj margumynų vakarą. Rengėjai rūpinasi, kad pramoga kuo geriausia pavyktų visais žvilgsniais. Tam reikalui platina tikietus, kad kuo daugiausia žmonių atsilankytų.

Gavėnios Vaidinimas

Maspeth, L. I., N. Y. — Kovo 12 d. Šv. Jurgio parap. esoras vaidino tinkamą gavėniai veikalą "Piloto Duktė". Pelnas ėjo parapijos naudai. Prie surengimo prisidėjo Ražančiaus, Altoriaus ir Tretininkų dr.-jos. Todėl pramoga gerai pavyko.

Pradėjo Veikti Jaunimo Klūbas

Baltimore, Md. — Jau susiorganizavo Šv. Alfonso socialinis klūbas. Jau laikė savo pirmą viešą vakarą, į kurį buvo susirinkę apie 50 vaikinų ir merginų. Kun. A. Dubinskas yra dvasios vadas. Minėtame susirinkime klūbo valdybos nariai aiškino apie tai, ką klūbas duos jaunimui.

Susirinkusiųjų nuotaika buvo pakili ir iš visko aišku darosi, kad jaunimas dėsias prie klūbo, veiks ir darbuosis.

Pavyzdinga Kolonija

Mt. Carmel, Pa. — Ši lietuvių kolonija nebuvo didelė, nėra didelė ir nebus didelė. Bet ji yra įvairiais atvejais pasižymėjusi. Juk čia užsimezgė Šv. Kazimiero Seserų kongregacija. Čia lietuvybė visada buvo gyva ir tebėra tokia. Todėl čia lietuvių katalikų gyvenimas yra smagus.

Čionykščių žmonių dauguma uždarbiauja anglių kasyklose. Jų darbas pavojingas, gyvenimas nejaukus. Todėl liuosu nuo darbo laiku mėgsta veikti.

Nors lietuvių čia nedaug, bet kadangi gyvena vienybėje, tai parapija gerai laikosi. Kadangi visi žmonės prie parapijos palaikymo dedasi, todėl jos užlaikymas nėra sunkus.

Dabar čia klebonauja dr. kun. Končius, pasižymėjęs mokslo darbais. Jisai yra apsiveręs gražiomis knygomis ir visokiais senoviškais raštais ir dokumentais. Bet gerb. klebonas nėra amžinai paskendęs tuose raštuose. Jisai rūpestingai eina šeiminingo-klebono pareigas. Jo tvarka parapijoje yra gera, tiesiog pavyzdinga. Visi parapijonai savo klebonu ne vien patenkinti, o ir džiaugiasi juo ir jį myli. Klebonas ne vien parapijos reikalų žiūri. Jis dirba ir plačiosios vjsuomenės veikimuose. Jam yra arti širdies besimokiančios jaunuomenės reikalai. Kadangi jis pats myli mokslą, tai myli ir

tuos, kurie mokslą siekia ir rūpinasi jiems padėti. Jisai daug dirba prie "Motinėlių" Dr-jos, kuri remia neturtingus moksleivius.

Parapijinė mokykla yra graži, moderniška, gerai vedama. Mokytojauja seserys Kazimierietės. Ją lanko ne vien lietuvių vaikai, o ir svetimtaučiai.

Jaunimo tarpe lietuviška kalba ir lietuviška daina yra populiari. Nepaprastai gražiai lietuvių kalboje yra prasilaivinusi p-lė Marija Leskauskaitė. Tokia lietuvių kalbos žinovė būtų retenybė ir pačioje Lietuvoje.

Laiminga ši kolonija tuo, kad čia ir praityje klebonavo mokyti ir pasižymėję kunigai. Juk čia klebonavo kun. A. Staniukynas pirmutinis seselių Kazimieriečių kapelionas. Čia klebonavo dr. kun. Bartuška, pasižymėjęs Didžiojo Karo laikais.

PASAULIO IVYKIAI

Šv. Tėvo Vainikavimas

Praėjusį sekmadienį kovo 12 d. naujai išrinktasis Šv. Tėvas tapo iškilmingai apvainikuotas.

Šv. Tėvo vainikavimas tai viena iš didžiausių ir puošniausių ceremonijų Katalikų Bažnyčioje. Ceremonijos tęsiasi apie penkias valandas.

Vos aušti pradendant, vainikavimo dienoje buvo atidarytos didžiosios šv. Petro Bazilikos durys ir nuo tada prasidėjo prisirengimai. Iš norinčių patekti į Baziliką tik mažą žmonių dalis tepateko. Kiti turėjo stovėti lauke ant didžiulės aikštės.

Ceremonijos prasidėjo anksti. Procesija ėjo sekančia tvarka: visų pirma ėjo du šveicariai, paskui kunigas, nešantis poniežiškai kryžių ir ceremonijas. Juos sekė aukšti Bažnyčios kunigaiškiai ir Vatikano auksakolis, nešantis šv. Tėvo triguba karūna (tiarą) su 700 brangmenų papuošta. Pagalios pasirodė popiežius. Jis buvo nešamas ant auksinio sosto. Kai tik popiežius pasirodo prieš žmones, tai nuo balkono sutrimitavo trimitininkai.

Po įvairių ceremonijų Šv. Tėvas auksiniame soste buvo nuneštas prie didžiojo altoriaus, kur jis atlaikė Mišias. Po to sekė visų ceremonijų pertrauka iki popiet. Po pietų ceremonijos atsinaujino ir tada po įvairių

apeigų sekė tiaros uždėjimas popiežiui ant galvos.

Ispanijos Ateitis

Nėra dar galima nuspėti, kuriais keliais eis Ispanija, kuomet ji baigs naminį karą. Nėra tikrų žinių apie tai, kas taps vyriausia Ispanijos galva. Gal priešakyje liksis gen. Franco, o gal bus pakviestas sostą užimti vienas iš buvusiojo Ispanijos karaliaus sūnų. Bet jau dabar vienas dalykas yra aiškus: Ispanija pasiliks giliai religinga šalis. Štai dabar atėjo laikas aukoti misijoms. Nors Ispanija yra nuteriota, bet jos žmonės pagal išgalę gausiai aukoja. Su aukomis misijoms ispanai geriau pasirodys, negu daugelis kitų geriau stovinčių tautų.

Veik Pusė Nkygų Yra Netikusios

Airijoje "The Catholic Truth Society", patikrinusi vėlesniųjų laikų išleistas apyryškas, rado, kad 40 nuoš. jų netinka katalikiškai visuomenei.

Kiek Išleista Labdarybei

New Yorko Katalikų Labdarybė per 19 metų mirusiojo kardinolo Hayes vadovavimo laiką išleido \$7,500,000 ir sušelpė 700,000 žmonių. Kovo 19 d. toje arkivyskupijoje velionies kardinolo atminčiai daroma Labdarybės kolekta.

Nekovos Prieš Katalikus

Amerikos žinomoji organizacija Ku Klux Klanas, kaip žinome, yra vedęs smarkią agitaciją prieš katalikus. Klanas gyrėsi, kad jo dėka 1928 m. Al. Smith, katalikas, nebuvo išrinktas į prezidentus. Bet kaip sykis nuo to laiko Klano vardas ėmė smukti ir jo įtaka mažėti. Be to dabar atsimaime laikai. Todėl ir į katalikus pradėta kitaip žiūrėti. Dabar ir Ku Klux Klanas persiorganizuoja ir atsižada kovos prieš katalikus.

Keistas Reiškiny

Anglijoje per radio buvo padarytas atsišaukimas gyvulių globos reikalais. Prašyta tam reikalui aukų. To pasekmė buvo ta, kad aukų suplaukė \$90,000. Tuo pat tarpu buvo atsišaukta per radio kūdikių ligoninės reikalais. Taipgi buvo prašyta aukų. To atsi-

šaukimo pasekmė buvo ta, kad aukų tam reikalui suplaukė \$915.

Maurai Sutaria Su Katalikais

Nuo pat pradžios ispanų naminio karo gen. Franco talkininkais yra Afrikos maurai. Tie maurai yra mahometonai, bet talkininkauja katalikams. Mahometonai sako: "Jei komunistams pavyks išvartyti Dievą iš Ispanijos, tai jie persikels į Moroko ir išvargs iš ten Alachą".

Bendras frontas prieš komunistus susidaro ne vien iš visų krikščionių, o iš visų tikinčiųjų. Ispanija liūdiuja tikinčiųjų bendro fronto vaisius.

Kasdieniniai Atsivertimai

Chicagoj Cook County ligoninėj per pastangas organizacijos vadinamos Catholic Literature Committee dykai dalinama ligoniams katalikiškos knygelės ir laikraščiai. To pasekmė yra ta, kad toje įstaigoje atsivertimai į katalikų tikybą yra kasdieninis reiškinys.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Sveikintinas Dalykas

Daugailiai. — Gerb. klebono sumanymu, bažnvyčioje įtaisyta religinių klausimų dėžutės. Kas abejoja tikėjime, gali parašęs klausimą imesti dėžutėn ir, kartą į mėnesį, iš sakyklos bus į viską atsakyta ir paaiškinta. Žmonėse jaunimas didelis susidomėjęs. Reikia manyti, kad šis puikus žygis išsklaidys daug abeionių ir nemažai prisidės prie religinės dvasios pakėlimo.

Parapijiečiai Susiprato

Žvirgždaičiai. — Kun. M. Krūvelis pasakino parapijiečius platinti ir skaityti katalikišką spaudą. Parapijiečiai paklausė ir pas platintojus noriai užsisakinėja. Ir šiemet, dėka parapijos klebono, turime žymiai padidėjusią katalikišką spaudą.

Šimtametis Senelis

Skėmiai (Kėdainių aps.) — Šiame kaime gyvena senyvas ūkininkas Augustinas Masiūnas, kuriam šiais metais sukako 105 me-

tai. Jis yra dar gana stiprus ir atlieka dar kai kuriuos lengvesnius darbus. Būdamas šioje apylinkėje seniausias, eina lankyti už save jaunesnių sergančių kaimynų. Be to, jis moka daug gražių dainų, patarlių ir pasakų. Ir gerai atmena baudžiavos priespaudos laikus.

Prašo Suvaržyti Degtinės Pardavinėjimą

Utena. — Utenoje įvykusioj kat. jaunimo konferencijoje priimta rezoliucija — prašymas, kad būtų suvaržytas degtinės pardavinėjimas ir restoranų steigimas. Rezoliucija, su įgaliojimų parašais, pasiūsta Ministrui Pirmininkui. Be to, švietimo vadovybė paprašyta, kad suvaržytų pornografinių knygų ir spausdinių leidimą.

Daug Elgetų

Daugailiai. — Apylinkės kaimuose matosi nemaža klajojančių elgetų. Pasitaiko ir tokių, kurie tiesiog šiurpų ir apgailėtiną vaizdą sukelia.

Brangus "Remontas"

Paluobiai. — Praėjusiais metais Sekminių metu vidurnaktį buvo išdaužyti klebonijos ir vargonininko gyvenamų namų langai. Šiuo įvykiu susidomėjo kriminalinė policija. Buvo įtartas Paluobių km. gyv. Pranas Naujokas. Apylinkės teismas rado jį kaltu ir nubaudė. Bet nubaustasis apeliavo į apygardos teismą. Š. m. vasario 7 d. Marijampolės apygardos teismas Praną Naujoką nubaudė 300 lt. arba 6 savaites arešto ir priteisė atlyginti nuostolius. Kaltinamąjį gynė advokatas Liudžius, o nukentėjusius gynė advokatas Baltrušaitis. Nubaustasis iki pastarųjų dienų tebėra Paluobių pašto agentūros vedėjas ir Paluobių šaulių būrio vadas.

Žydai Ruošia "Juodąją ir Baltąją" Knygą

D. N. praneša, kad Lietuvos žydai ruošia "juodąją" knygą, į kurią bus surašyti visi žydų priešai ir nepalankūs asmenys. Pirmas kandidatas į šią knygą esąs "Verslo" redaktorius Briedis. Kita knyga būsianti "baltoji". Į šią pateks visi žydams palankūs lietuviai, pirmoje eilėje rašytojas Liūdas Gira. Į šią knygą patekusieji gausią pas žydus didelių privilegijų. Be to, to paties laik-

raščio pranešimu, žydai nori įsteigti žydų — lietuvių suartėjimo draugiją.

Uždarė Masonus

Klaipėdoje dar nuo 18-to šimtmečio veikė Simano Dacho vardo masonų ložė, kuri mieste turėjo sklypų, namų ir kitokio turto. Dabar Klaipėdos kr. direktorija masonų ložę uždarė, o jos nejudomąjį turtą, kaip rašo "I. Š." perduoda "Kulturverbandui".

Dalyvaus Parodoje

Lietuvos vyriausybė pranešė Italijos pasiuntiniui, kad Lietuva oficialiai dalyvaus pasaulinėje parodoje 1942 metais Romoje. Iš Baltijos Skandinavijos valstybių Lietuva yra pirmoji, kuri pranešė apie savo sutikimą dalyvauti toje parodoje.

Mergaitės Eina į Miestus

Utena. — Utena, nors medinis miestas, bet iš kaimo atėjusios ši-tą gauna dirbti. Daug tarnauja pas ponus, gaudamos po apie 20 lt. į mėn. Pažymėtina, pas ūkininką tarnaujant, apskaičiavus, išeina apie 30 lt. į mėn., bet einama į miestą. Ūkininkai sunkiai gauna tarnaites.

Nesiseka

Gražiškiai. — Laisvamaniai bandė įsteigti Bambinių km., skyrių, bet įstoję tik 3 asmenys. Tuo tarpu katalikai stiprėja ir smarkiai plinta katalikiška spauda.

Nuteista Dar Viena Lietuvių Liaudies Švietėja

Praėjusių metų pradžioje pas visą eilę Lydos apskrityje gyvenančių buvusių lietuvių mokytojų ir lietuviškų skaityklų vedėjų viešojo ir slaptojo lenkų policija buvo padariusi kratos ir paėmusi pas juos rastus buvusių lietuviškų mokyklų, skaityklų ir jų pačių turėtas lietuviškas knygas. Po kratų tie liaudies švietėjai buvo suimti ir uždaryti Lydos kalėjiman. Suimtieji buvo šie asmenys: Adomas Butrimas, Vincas Staselis, Petras Valentukevičius, Veronika Čibiraitė, Bronė Švagždytė, Vincas Dailytkas, Jadvyga Klimavičiūtė - Laurynavičienė, Agota Mackevičiūtė - Utkevičienė, Veronika Jankelaitė. Tačiau giminių ir artimųjų pastangomis

jie yra už užstatą (po 1,500—2,000 zl.) paleisti.

Visi čia išvardinti lietuvių liaudies švietėjai susilaukė teismo bylų. Jie buvo kaltinami, kad laikę ir dalinę draudžiamas lietuviškas knygas, laikę ir klausę iš Kauno radijo, raginę nemokėti valstybinių mokesčių ir žmonėms kalbėję, jog Vilniaus kraštas bus priskirtas Lietuvos valstybei. Vilniaus apygardos teismas Lydoje kai kurių aukščiau išvardintų asmenų bylas jau yra užbaigęs ir visus nuteisęs po 1 — 3 metus kalėjimo ir 2 — 5 metams atėmęs teises.

Sausio 18 d. Lydoje svarstyta Agotos Mackevičiūtės - Utkevičienės byla. Apygardos teismo sprendimu, ji nuteista 2 metams kalėjimo ir 3 metams atimtoms teisės. Nuteistieji apeliavo aukščiau.

Taip pat yra apeliavę aukščiau ir kiti nuteistieji. Vilniaus apeliacijos teismas kai kurių bylas jau yra svarstęs. Pabaigta tik Bronės Švagždytės byla. Apeliacijos teismas ją išteisino.

10 Dienų Slėpė Mirusiąją

Varėnos valsčiuje, Kuželių kaime šiomis dienomis įvyko toks retas atsitikimas. Vietos gyventojas Prankevičius, vedė jauną kaimynę, kurią nepaprastai mylėjo. Tačiau naktį po jungtinių, jaunoji staiga mirė nuo širdies atakos. Prankevičius, slėpdamas nuo žmonių, 10 dienų laikė mirusiąją lovoje, vis manydamas, kad ji užmigo letargo miegu ir kad turinti atsibusti. Tik pagaliau kaimynams susirūpinus dėl jaunosios paaikškėjo, jog jau 10 dienų kai jaunoji mirusi. Kurį laiką Prankevičius dar spyrėsi, nenorėdamas leisti laidoti, bet pagaliau sutiko. Dar kapuose jis šaukė, kad laidojama jo gyva žmona. Palaidojus, Prankevičius gavo psichiškąjį suirimą.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790